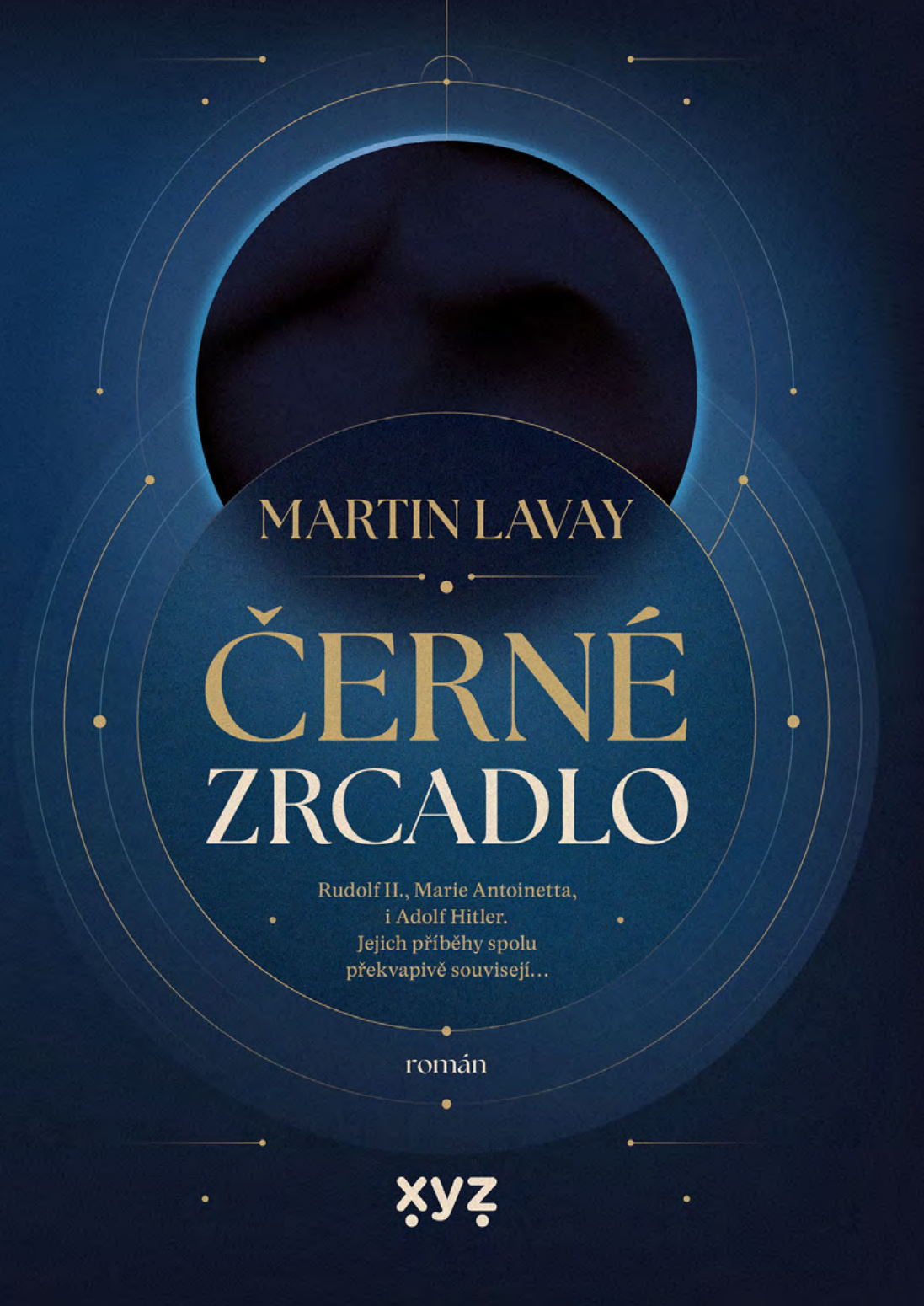
MARTIN LAVAY
ČERNÉ ZRCADLO
Rudolf II., Marie Antoinetta,
i Adolf Hitler.
Jejich příběhy spolu
překvapivě souvisejí…
román
xyz

Černé zrcadlo

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Martin Lavay

Černé zrcadlo – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

MARTIN LAVAY

ČERNÉ ZRCADLO

román

xyz

Byl by to zločin, kdyby tuhle knihu někdo neznal!
Až se ji rozhodnete poslat dalším zločinožroutům,
využijte k tomu **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

© Martin Lavay, 2026
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-267-7162-3
ISBN e-knihy 978-80-267-7167-8 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-7168-5 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-267-7161-6 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Fikce? Už první příběh popisuje události zaznamenané v reálných historických kronikách…

Kapitola 1

Aztécká říše, 1519

Středoamerickou džunglí se řítila skupina polonahých domorodých mužů. Rituálně pomalovaných, oblečených pouze do bederních roušek, s tlacochtliovými oštěpy, luky a šípy v rukou. V běhu na sebe pokřikovali, šklebili se a zuřivě gestikulovali. Hnali se jako velká voda zeleným přítmím, nohama tepali rozmoklou, bahnitou půdu. Přeskakovali drobné stružky potoků, rozráželi houštiny s vyděšeně odlétajícími pestrobarevnými motýly a papoušky a nic jim nevadilo, že jim rostlinné šlahouny švihají po tělech, a že jim ostré trny keřů a stromů drásají kůži. Byli jako v transu. Rozvášnění, zpocení, znepokojení, s vytřeštěnýma očima. Vždyť dnes spatřili to, co ještě nikdy nikdo nespatřil: PTÁKA, KTERÝ MĚL MÍSTO HLAVY ZRCADLO! A snažili se ho chytit.

Štvanice trvala už dobrou hodinu. Honcům se zjevil zvláštní létající tvor nad náhorní plošinou, jihozápadně od jezera Texcoco, spatřili ho nad sebou, když se v pralese pokoušeli vypátrat jaguára. Podivný stříbrný pták visel na nebi jako pevný, nehybný bod a rozséval kolem sebe sluneční paprsky. Z hrudi mu

vyrůstalo hned několik malých, úzkých křidélek, která kmitala jako křídla kolibříků, a měl nepřiměřeně velkou, plochou, kulatou hlavu odrážející nebesa. Překvapivě bzučel jako hmyz. Po chvíli se dal i do pohybu. Zpočátku se nesl nedostižný, vysoko nad korunami stromů, pak se ale začal přesouvat i níž. Domorodí muži ho následovali a vytrvale se za ním trmáceli cestou necestou, navzdory husté vegetaci a terénním překážkám.

Teď se tvor konečně snesl i mezi stromy, přímo nad lovce, jako by si je chtěl prohlédnout. To už ale udělal chybu.

„Chytíme ho živého, připravte sítě!“ zavelel vrchní náhončí.

A pak už stačilo jen několik dobře mířených vrhů, sítě zasvištěly vzduchem, zapletly se zvířeti do křídel a strhly ho k zemi. Zářící letec dunivě dopadl do mělké bažiny. Křídla se přestala kroutit, tvor znehybněl a jen kulaté zrcadlo na jeho hlavě po styku s kalnou vodou slabě zasyčelo a začal z něj stoupat dým.

O to hlučnější byli první lovci, kteří se k podivnému ptákovi seběhli.

„Dolétal, dolétal!“

„Ulovili jsme nejvzácnějšího tvora!“

„Takového ještě nikdo nechytil!“ ječeli a povykovali jako smyslů zbavení. V loveckém orgasmu se chechtali, vrhali na kolena a plácali po tvářích a temenech hlav. Jako blázni.

Ne ale všichni. Vrchní náhončí se svými nejbližšími, kteří dorazili vzápětí, si z vyvýšeného místa prohlíželi ulovené zvíře i křepčící druhy mlčky, s neskrývanými rozpaky. Mimika obličejů zkušenějších lovců byla výmluvná. Zírali na dění před sebou s vysoko zdviženými obočími a s trhavě se třesoucími pokleslými koutky úst. Měli strach. Byli v tomto souboji paradoxně nejen vítězové, ale i poražení. Obávali se budoucnosti. Tušili, že svým úlovkem rozpoutají bouři.

Zjevení třpytícího se ptáka, který měl místo hlavy zrcadlo, bylo v aztécké říši vyvrcholením hned celé řady podivností, ke kterým došlo v průběhu posledních několika měsíců, týdnů a dnů. Domorodci nejprve spatřili na východním nočním nebi, zasvěceném válečníkům, mohutný ohnivý sloup připomínající kukuřičný snop. Dole byl doširoka rozlitý, směrem vzhůru se zužoval ve tvaru pyramidy zabodnuté do zenitu. Šlo o impozantní hořící zeď posetou hvězdami, ze které sršely jiskry.

Přímo v centru aztécké říše, v hlavním městě Tenochtitlánu, rozloženém na několika ostrovech uprostřed vnitrozemského jezera Texcoco, začala bez zjevné příčiny hořet jedna z chrámových věží. Požár nešel uhasit. Plameny byly studené, čím více je polévali vodou, tím výše šlehaly.

Bleskem, který nebyl doprovázen hromem, byl zničen i další chrám.

Noční nebe, kromě ohnivého sloupu, rozzářily hned tři komety – jedna byla dobře viditelná i ve dne. „Putovaly velikým kvapem a prudkostí ze západu na východ a pršely z nich blyštivé uhlíky a ohnivé jiskry a táhly za sebou tak dlouhé ohony, až jejich zář zaplnila celé nebe," popsali je svědkové.

Jezero Texcoco se náhle bez bouře a bez zemětřesení divoce vzdulo vysokými vlnami, které zaplavily domy a ulice v hlavním městě a vyvolaly zděšení mezi obyvateli. Voda zalila polovinu Tenochtitlánu.

Nad celým krajem se po několik nocí ozýval ženský hlas, který bědoval, vzdychal a sténal: „Mé děti, jsme ztraceny! Děťátka moje, kam vás mám odvést? Děťátka moje, musíme v propast!"

K dovršení všeho se středoamerickými městy a vesnicemi šířila i pověst, že byly spatřeny zrůdy: lidé se dvěma obličeji. Nikdo je přitom nedokázal chytit, vždy unikly.

Překvapivé zjevení ptáka, který měl místo hlavy zrcadlo, bylo proto vnímáno jako další událost nejvyššího významu.

Přenesení zářícího zvířete z pralesů náhorních plošin na jihozápadě do hlavního města již sledovaly davy Aztéků. Lovce nesoucí zvláštního tvora divočinou vystřídali už na pobřeží Texcoca chvatně vyslaní kněží s početným doprovodem. Téměř obřadně převzali od špinavých honců nosítka, překryli je drahými tkaninami a ozdobami a po úzkých hrázích Mazatzintamalca zamířili k centrálnímu ostrovu. S vodou po levé i pravé straně překročili padací mosty, minuli četné plovoucí zahrady, přístavní hráz, až konečně vstoupili do běloskvoucího Tenochtitlánu.

„Vítejte!“ zdravily je davy přihlížejících. Nadšených i vystrašených. Už i masa lidí šeptala a vykřikovala slova tototl – pták a tezcatl – zrcadlo. Průvod zamířil podél paláce Axyacatl na centrální náměstí. Kolem tvora s kulatou hlavou pochodovali nejenom četní aztéčtí duchovní a početní strážci, ale i stále přibývající příslušníci nižší a vyšší šlechty a v uličkách i na hrázích kolem se tísnila, přešlapovala, brebentila a natahovala krky i zvědavá chudina.

Co se to vlastně stalo? Dal Aztékům znamení nejvyšší Tloque Nahuaque? Nebo Pán a Paní Tonacatecuhtli a Tonacacihuatl? Zadumaný aztécký panovník Moctezuma II. seděl v největším sále hlavního tenochtitlánského paláce na trůně obklopený veleknězi a mračil se. Choval se jinak než jindy, nebyl ve své kůži. Nechal si z hlavy sejmout drahocennou čelenku z kajčích per a sám sobě si rozpačitě prsty probíral vlasy a popotahoval ušní lalůček s náušnicí z jadeitu.

„Tvor prý zářil jako Tonatiuh, může tedy být Malým Princem, Piltzintecuhtlim, slunečním vyslancem," dovolil si přednést svoji vizi jeden ze vznešených nohsledů.

„Kdepak, letěl jako Opeřený had – Quetzalcoatl. Vrací se k nám Pán Moudrosti, radujme se," oponoval mu jiný duchovní.

„Mlčte, hlupci, zjevil se Tezcatlipoca – Dýmající zrcadlo. Červený, modrý, černý, bílý," zpražil předchozí vykladače nejvyšší velekněz. „Můj pane, buďme opatrní, máme čeho se bát," uklonil se hluboce před panovníkem a přinutil ke stejnému úkonu i všechny ostatní. Moctezuma nepohnul ani brvou.

To už ale do rozlehlé komnaty vstoupil i dvorní ceremoniář a konečně ohlásil příchod s obavou očekávaného průvodu se zvláštním tvorem. „Ať vstoupí!" vyzvali ho.

Panovník si nechal znovu nasadit čelenku, odznak moci, posedl si na trůně a zavelel: „Přineste mi ho. Přímo sem!" A tak se také stalo.

Nejvyšším aztéckým kněžím se při odkrývání četných luxusních přehozů na nosítkách třásly ruce. Kdo pod nimi leží? Koho za chvíli uvidí? Jak bude vypadat? Bude mrtvý? Nebo živý? Zprávy předcházející průvod, které k nim dorazily před chvílí, byly jen kusé a neurčité…

Skutečnost předčila všechna divoká očekávání. Vyděšení kněží dokončili rituál odhalování a uctivě se rozestoupili. Moctezumovi osobní strážci ještě pevněji stiskli v rukou strašlivé macuahuitlové meče a semkli se kolem panovníka. A Moctezuma sám se naklonil, pohlédl na ptáka, který měl místo hlavy zrcadlo, a spatřil v něm neuvěřitelné věci…

Zvíře jako by se pohnulo, až sebou všichni trhli. Byl to ale jen klam. To se rozpohybovaly pouze stíny právě na jeho velkém kulatém temeni. Byly vidět divoce se ženoucí mraky, světlo a tma,

nebe a hvězdy. Tisíce, miliony hvězd, kdy zpovzdálí přihlížející kněží dokonce rozpoznávali i některá souhvězdí. Vznešení diváci s Moctezumou v čele k nim byli přímo vtahováni. Letěli skrz podivné zvíře kamsi daleko a vzhůru, a ještě dál a hlouběji do temnoty i záře, do strašlivé vesmírné hlubiny, až se o ně pokoušely mdloby.

Blik! Pak se najednou obraz prudce změnil. Skrz ptačí hlavu začaly vstříc přihlížejícím pochodovat jacísi podivně oblečení cizokrajní bojovníci. Seděli na jelenech bez paroží, celí se leskli, řvali a řinčeli zbraněmi.

Blik! A pak byly vidět už zase jen stíny a mlha a světlo a tma a neurčité čmouhy a světlé a tmavé body… až pták zcela znehybněl. Živý, neživý, mrtvý, nemrtvý.

Co to všechno mělo znamenat? Nikdo v palácové síni to pořádně netušil. Ani panovník Moctezuma II., ani nejvyšší kněží, ani další narychlo přivolaní vykladači osudů. Všem ale bylo jasné, že se Aztéků právě dotkli bohové. Předali středoamerickému národu zvláštní dar a zatím nepochopitelné poselství. Ptáka, který měl místo hlavy zrcadlo, a jeho mytickou projekci bizarních podivností.

Kapitola 2

Velká Británie, Londýn, současnost

„Dominiku, miláčku, mám pro tebe námět na reportáž. Do redakce právě zavolal nějaký člověk z Britského muzea, že se tam objevili MIMOZEMŠŤANÉ!“

„Cože?!“ Dominik Baso, reportér televizní stanice QTV, si přitiskl telefon ještě víc k uchu, aby mu neunikly podrobnosti.

„No asi takoví ti malí zelení mužíčkové,“ pokračoval dívčí hlas. „Akorát nevím, jestli byli opravdu zelení, možná byli šediví nebo růžoví, co já vím. A možná nebyli malí, ale úplně velicí. A asi s hladkou šupinatou kůží jako hadi a velikýma chladnýma očima. Nebo taky ne, co já vím, lásko. Co vím určitě, že jsi první, komu to volám, je to jen pár vteřin, co je tohle info na světě,“ zašvitořila dlouze a poněkud zmateně jiskrným hláskem volající.

„No tě pic, to je zmatek,“ zasmál se Dominik. Elegantně oblečený mladý muž sportovního vzezření seděl v reportážním voze televizní společnosti, sunoucím se vpřed v koloně v centru města, a pozoroval hustý provoz kolem. Přehodil si nohu přes nohu a na vteřinku se zamyslel. Šokující informace ho sice udivila, ale překvapivě nijak zvlášť, byl zvyklý i na větší šílenosti.

Chvilka k zamyšlení mladíkovi stačila. Kývl na svého kameramana a současně řidiče, čerstvě vystudovaného amerického stážistu s poněkud vyjukaným výrazem v obličeji, a stručně zadal nový cíl cesty: „Camden, Great Russell Street.“ Pak se vrátil zpět ke své milé.

„Sonji, ty jsi ale číslo! Nadiktuj mi všechno, co o té návštěvě z vesmíru víš, jsem opravdu rád, že tě mám,“ usmál se znovu do telefonu.

Skvělý tip? Chodit s dcerou majitele známé televizní společnosti mělo vždy svá vedlejší pozitiva, i když o ně Dominik přespříliš nestál. Milá, hubatá a nové zážitky dychtivě vyhledávající Sonja Ganley, navíc s vizáží luxusní krásky, se mu líbila i bez pozlátka původu a bonusů navíc. Miloval její drobnou štíhlou postavičku, sympatický obličej s nosíkem lehce nahoru, ale především její nadšení a chuť do života.

Informaci o aktuálním zjevení mimozemšťanů v londýnském Britském muzeu ohlásil do redakce QTV jeden z návštěvníků. Zprávu převzala produkční a bleskově ji předala dál. Svědek slíbil, že počká na místě.

Muž na Dominika s kameramanem, spěchající do budovy s nezbytnými televizními proprietami, už ve vchodu divoce mával.

„Hallo, tady jsem! Vy jste ti z televize? No ano, vždyť vás poznávám, viděl jsem vás ve zprávách!“ přivítal je nadšeně. Chytal je jako nejoddanější fanoušek za ruce držící kameru a mikrofon a zuřivě s nimi třásl, až to bylo nepříjemné.

„Co se tu stalo, co jste viděl, co všechno víte? Kde jsou ti mimozemšťané?“ neztrácel čas Dominik a rozhlížel se. Ve vstupní hale muzea kupodivu nestál žádný létající talíř, neběhaly tu exoticky vyhlížející bytosti s chapadly, nezabíjely pozemšťany laserovými děly ani neplivaly sliz.

„Ááále, tady nic, tady ne, to musíme budovou dozadu. To budete kulit oči! Natočíte se mnou rozhovor? Budu v hlavních zprávách?“ brebentil svědek. I on už ale při pohledu na členy štábu poznal, že spěchají, odlepil se z místa, ukazoval kudy kam a směřoval průvod dovnitř, do rozlehlého labyrintu chodeb a místností.

Londýnské Britské muzeum je se svými sbírkami, čítajícími téměř sedm milionů předmětů ze všech kontinentů, jedním z největších svatostánků kultury a historie na světě. K jeho nejobdivovanějším vzácnostem patří slavná Rosettská deska, díky níž byly rozluštěny egyptské hieroglyfy, kolosální sochy faraónů, mumie Kleopatry, Moai z Velikonočního ostrova, zlatý poklad ze Sutton Hoo, obrazy Tiziana, Leonarda da Vinci, Rafaela…

Svědek zjevení mimozemšťanů přitáhl Dominika s kameramanem do oddělení Británie, Evropa a pravěk, kde se na první pohled nic výjimečného nedělo. Stejně jako ve vstupní hale se ani tady neprohánělo zelení mužíčkové a těch několik málo živých bytostí, které tu viděli, byli jen obyčejní návštěvníci, šoupající nohama po podlaze a popocházející od jedné vitríny ke druhé. Prohlíželi si exponáty, četli popisky, polohlasně si sdělovali své dojmy z výletu a fotili selfíčka se svými nejbližšími. Bytosti z hvězd tu dnes zjevně nikdo z nich nepotkal. Dominik Baso zatnul zuby. Další zbytečný výjezd, pomyslel si a znechuceně si odfrkl.

„Vidíte? Co jsem vám říkal. Tady se to stalo. Pojďte dál, ještě dál…“ táhl svědek členy štábu k nenápadné vitríně s několika drobnými artefakty, osvětlenými tlumeným světlem. „Budete překvapení,“ brebentil a snažil se udržet jejich pozornost.

Dominik už ale jeho monolog rázně uťal: „Kde máte ty mimozemšťany!?“ zaburácel jako bůh pomsty, ukázal do haly a rozhodil rukama.

Chlapík se zastavil. „No, tady," pokrčil poněkud uraženě rameny a namířil prst do vitríny za bezpečnostním sklem.

Kameraman se k vitríně naklonil a četl popisek: „Dr. John Dee," slabikoval.

Také Dominik nahlédl dovnitř a spatřil na červeném podkladu jakousi malou skleněnou kouli, něco jako pečetidla s několikacípými hvězdami a dalšími složitými znaky, možná ze slonoviny, a na stojánku uprostřed zřejmě nejdůležitější předmět: kulaté, jako uhel černé zrcadlo. Mělo přibližně dvacet centimetrů v průměru a nahoře drobný výstupek s očkem, nejspíš na zavěšení.

„Tady jsem ty mimozemšťany uviděl. V tom zrcátku. To vám bylo strašlivý, lekl jsem se! Měli obrovské černé oči a holé hlavy, přesně jako ve filmech, a dívali se na mě! Oni se na mě přímo dívali!" dušoval se svědek. Podle úpěnlivosti, s jakou svá slova pronášel, je nejspíš myslel zcela vážně.

„Hm, já tu ale nic ani nikoho nevidím," přehodil si kameraman nezapnutou kameru z pravé ruky do levé a znovu se naklonil do vitríny. „Je to jen černé sklo. Teda, jestli to je sklo," zamudroval.

Dominikovi už docházela trpělivost. „No tak!" zavelel ke zpovědi.

Svědek zrozpačitěl. „Jak bych vám to řekl," pootočil se do sálu a podrbal na bradě. „Já dnes normálně přišel do muzea, mám volno, tak co jinak. Koupil jsem si svačinu, koukal kolem a prohlížel si všechno možné. I tady. A tenhle černý kroužek, v téhle vitríně, jako by najednou… obživl. Viděl jsem ty divný tváře, koukaly na mě asi minutu, až to bylo k nevydržení. Fuj! Než zmizely. Hned jsem vám pak volal do redakce. To já mám vaše číslo uložené, já jsem velký fanoušek QTV!" zdůraznil svě-

dek opět patolízalsky. „Úplně jsem se orosil, zpotil jako kráva," dodal osobitě a zjevně zcela upřímně.

„Tak to nějak uzavřeme…" zhodnotil stav věcí již poněkud smířlivěji Dominik Baso.

„Natočíte se mnou rozhovor?" skočil mu opět do řeči neodbytný vizionář.

„Natočíme pár vět," usadil ho reportér.

„Ty, hrdino," oslovil Dominik svého kameramana, „se vrátíš do auta pro stativ, kde jsi ho, hlavo dubová, zase nechal, a nasnímáš pár celků a spoustu detailů. Pak zajdeme do hlavní kanceláře, jestli by nám tu vitrínu neotevřeli, aby se nám zrcátko za sklem tolik nelesklo. S nějakým místním profesorem natočíme pár jeho odborných shrnutí a jestli bude čas, zkusíme ve městě odchytit i nějakého šíleného ufologa, aby nám tuhle bláznivinu taky okomentoval. Jestli se ale reportáž dostane do zpráv, upřímně netuším. Žádné mimozemšťany, i když jste nám je sliboval, jsme tu totiž nezastihli!" zdůraznil Dominik zásadní nedostatek a znovu zdrtil svědka z muzea pohledem. Už si o něm myslel své.

S kým celou dobu jednal, mu zanedlouho potvrdila mobilem i Sonja: „Miláčku, já se strašně omlouvám, snad vám ta informace o příletu mimozemšťanů k něčemu byla, ale asi ne, co? Holky mi až teď stihly prozradit, že je ten svědek cvok. Už několikrát chtěl být v QTV mermomocí vidět a vymýšlel si i jiné pohádky, jen aby se dostal na obrazovku," sypala si Sonja Ganley popel na hlavu.

„Díky, to už bohužel vím," usmál se Dominik do telefonu. „Něco málo jsme ale přeci jen natočili, večer se na vše společně kouknem, ju? Posílám pusu a těším se," poděkoval reportér své dívce a ukončil hovor.

Sám se pak dlouze zamyslel. Ztracený, bláznivý den? Jak se to vezme. Negativa natáčení reportáže o černém zrcadle nakonec překvapivě tak černě neviděl. Zpackaná story z Britského muzea mohla mít už brzy úspěšnější pokračování. Dominik si totiž vzpomněl, co všechno už slyšel o tajuplné renesanční osobnosti Johnu Deeovi, jehož jméno slabikoval kameraman při nahlédnutí do vitríny. Nebylo toho málo. A už teď tušil, že ho jeden zvláštní kruhový předmět z centra Londýna s určitostí nasměruje dál. Věštil zajímavé pokračování příběhu.

Kapitola 3

Tichý oceán, středoamerické pobřeží, 1578

„Co čumíš? Nemáš co na práci? Padej na palubu, ty zmetku, a už se tu neukazuj!“

Golden Hind, stodvacetitunová loď, vedená pevnou rukou anglického korzára Francise Drakea, byla podle mnohých nejkrásnější galeonou na světě, i ona ale měla své drobné kaňky na kráse. V dřevěných dveřích kapitánské kajuty byl například vypadlý suk, a právě tato zdánlivě málo důležitá skutečnost přivedla plavčíka Olivera Padingtona k překvapivému objevu. Dírky ve stěně si poprvé všiml před několika dny, zvědavě nakoukl dovnitř a nejprve tak trochu nechápal, co vidí. Jeho idol, kapitán, klečel v místnosti nad dřevěnou bednou a ZÍRAL BEZ HNUTÍ DO JEJÍCH ÚTROB, DOBRÉ TŘI MINUTY! Pak vstal, zabručel si něco pro sebe a dlouze chodil sem a tam. Podobnou činnost provozoval i při dalších Oliverových pozorováních, než teď plavčíka při nakukování do díry od suku přistihl první důstojník a vyhnal mladého Padingtona na palubu.

Francis Drake byl obávanou námořní ikonou a stratégem, který kráčel už řadu let od úspěchu k úspěchu. Třásly se před ním

celé flotily španělských lodí, které úspěšně napadal, vylupoval a nahromaděnou kořist předával anglické koruně. V roce 1573 dobyl Nombre de Dios na pobřeží Panamy, kde nakládali Španělé zlato a kultovní předměty ze středoamerických říší k převozu do Evropy. V roce 1578 poprvé pronikl přes Magalhãesův průliv do Pacifiku a na západním americkém pobřeží pokračoval jako démon v rabování španělských měst, osad a plavidel. Přepadl La Capitana, Bernala Buena, Nestra... a ukořistil pro sebe i pro Anglii přímo pohádkový lup.

Byl oslavovaným a opěvovaným hrdinou, ale i mužem obestřeným tajemstvími. Přímo zázračná byla například jeho schopnost rozpoznat, kdy a kde se objeví které španělské plavidlo a jaký náklad veze. Některé galeony a pinasy, s množstvím vojáků a zbraní, nechával proplout bez povšimnutí, na další, obtěžkané vzácným zbožím, již tvrdě zaútočil. Proč? Jak mohl vědět, co vezou?

Plavčík lodi Golden Hind, Oliver Padington, už dlouhou dobu toužil odhalit příčinu Drakeových vojevůdcovských instinktů, a právě nahlížení skrz dveře mu mohlo pomoct. Na druhou stranu – špehovat kapitána? Kdo to kdy viděl? Oliver nebyl svatý, nicméně zírání skrz zeď se mu protivilo a upřímně se za ně styděl. Zároveň si ale říkal, že vlastně nedělá nic špatného. Francise Drakea přímo zbožňoval, byl to jeho vzor, chtěl jednou velet podobné skvostné lodi a nejlepší posádce jako on a toužil se něčemu přiučit. Klidně i něčemu zázračnému. Zatím se mu ale nepodařilo zjistit, o co se jedná a proč kapitán ve své kajutě tak často, i dlouhé minuty, nehybně hledí do útrob svého příručního zavazadla a co v něm vidí.

„Vyhoď tyhle zbytky a neflákej se!“ Další stručný rozkaz, tentokrát od lodního kuchaře, vytrhl plavčíka ze zamyšlení.

„Tak bude to?!“ zavrčel tlouštík. Ani tomuto chlapíkovi, poroučejícímu o patro níž než velitel a jeho důstojníci, nebylo radno odporovat.

Fuj! Z pohledu na zbytky z kuchyně by se slabším povahám zvedl žaludek. Oliverovi předal smrdutou štafetu zpocený kuchtík, batolící se za svým nadřízeným. Dloubl přibližně stejně starého plavčíka vařečkou do žeber a vesele se zašklebil. Ech, Oliver si poslední dobou připadal bitý ze všech stran. Chytil nicméně bez řečí těžkou nádobu s páchnoucími odpadky za ucho a drápal se na palubu. Na zpoceného kuchařského pomocníka se ale ještě stihl zazubit a pohrozil mu. Jen počkej ty patolízale!

Odpuzující hromada v Oliverově náručí smrděla krví, hnilobou a plísní a vážila snad tunu. Čerstvý vzduch nahoře mu proto udělal dobře. Přivlekl zbytky z kuchyně k boku lodi, s potěšením se nadechl a rozhlédl kolem. Byl nádherný den. Slunce žhnulo, obloha byla snad nejmodřejší, jakou kdy viděl, nad obzorem se vrstvily nejbělejší polštáře mraků a vál svěží vítr, který čechral vlny a nadouval plachty. Paluba Golden Hind lehce vibrovala, chvěla se při té rychlé plavbě jako živá a štíhlá galeona svižně ukrajovala další míle podél středoamerického pobřeží. Mířili tentokrát na sever, k ostrovu Caño, a šuškalo se, že se snad chystají i obeplout svět.

Jak a kdy bych se nejlépe dostal do kapitánovy kajuty? Odvážím se toho vůbec? Má tahle akce šanci na úspěch? přemítal plavčík a vyhazoval přitom smrduté zbytky z kuchyně holýma rukama do moře. Okamžitě se na ně vrhali žraloci. Zuřivě cvakali dozadu stočenými zuby ve svých tlamách, drtili kosti i zbytky masa a sobecky se kolem sebe oháněli ploutvemi a ocasy, jen aby sami pro sebe urvali co největší sousto. Nebylo radno se mezi ně dostat.

Oliverův pohled se od této poněkud strašidelné podívané stočil na chvíli vzhůru, k můstku. Stál na něm mlčenlivý šlachovitý kormidelník držící pevnýma rukama kormidelní tyč, ale i sám kapitán, i v těchto divokých končinách luxusně oblečený Francis Drake. Vypadal vznešeně. S širokým kloboukem obkrouženým módními stuhami na hlavě, v kavalírském kabátci protkaném zlatem a ve vysokých kožených botách s přeloženou manžetou a zdobených krajkou připomínal bytost z jiného světa. Vysvětloval cosi důstojníkům přešlapujícím uctivě u bezanového stěžně a ukazoval kupředu.

Stát tam tak jednou jako on! pomyslel si Oliver s takřka nábožnou úctou. A pak mu bleskla hlavou jiskrná myšlenka, na kterou už tak dlouho čekal. Jak je možné, že ho to nenapadlo dřív? *No ano, svátost, bohoslužba! To bude vhodná chvíle k průzkumu velitelovy kajuty!* Plavčík se usmál. Byl na sebe za tenhle nenadálý nápad pyšný a hned mu i vyhazování zbytků z kuchyně a krmení krvelačných bestií ve vlnách připadalo veselejší.

Anglikánské bohoslužby na lodích jejího veličenstva královny Alžběty I. byly většinou jednoduché a nekomplikované, vždy se jich ale účastnila většina posádky, která právě neměla službu. Bylo tomu tak i dnes. Větrem ošlehaní muži ze všech koutů lodi se začali courat na shromaždiště, brblali, že byli opět vytrženi z odpočinku, ale současně se i těšili na vítanou změnu v námořnickém stereotypu a mnohé černé duše i na duchovní slova útěchy. Na první pohled atraktivní korzárské řemeslo křivilo charaktery, těžká provinění proti desateru trápila všechny a každý toužil po spáse. I proto měly pravidelné mše, odehrávající se většinou přímo na palubě, svůj smysl.

Jedním z mála, kdo tentokrát bohoslužbu na Golden Hind vynechal, byl nenápadný plavčík. Počkal, až se námořníci začnou

shromažďovat kolem pastora, šťourajícího se před proslovem poněkud nepastorsky v nose, a tiše proklouzl do zadní části lodi. I on zažíval takřka náboženské vytržení. Přiblížil se k jednomu z nejsvětějších míst, které ho tolik lákalo, ke kapitánově kajutě.

„Teď, nebo nikdy!“ připomenul si, že půjde o všechno, zkontroloval ještě jednou, že není nikdo na chodbě ani uvnitř místnosti – nahlédl do ní opět dírou po suku – a pak konečně začal úřadovat.

Oliver Padington sice pocházel z anglického Plymouthu z relativně slušné rodiny, a chodil nějaký čas dokonce i do školy, pak se ale jeho osud zvrtl a mladíka vychovávala před jeho naloděním především ulice. Společně s ostatními výrostky z přístavu se účastnil různých pochybných akcí a uměl, kromě jiného, i vcelku dobře otevírat nejrůznější uzamčené dveře do skladů, krčem i obchůdků překupníků.

To se mu nyní před kajutou hodilo. Vytáhl z kapsy předem připravený šperhák a sklonil se nad klikou. Jedno pootočení, druhé, teď slabý náznak odporu, tlak na správné místo, a ještě jednou, cvaknutí a… bylo hotovo. Dveře se otevřely.

„Za tohle mě určitě pověsí,“ klepala se plavčíkovi hrůzou brada, když za sebou zase tiše zavřel a našlapoval po špičkách přepychově zařízenou místností. Zastavil se na místě důvěrně známém díky pohledu z druhé strany stěny a poklekl k vyhlédnuté truhle. Vypadala nedobytně. Okovaná, pečlivě uzamčená, dokonce třemi zámky. I ona ale po chvíli kapitulovala.

„Budu se smažit v pekle,“ zabručel plavčík znovu sám k sobě, když cvaklo i v posledním z uzávěrů, a protáhl si prsty. Byl čas dozvědět se pravdu. Proč kapitán, pro slávu boží, tolikrát bez hnutí dlouze zíral právě do téhle truhlice? Co v ní mohl vidět tak výjimečného?

Panty víka v Oliverových dlaních při otevírání bedny slabě zaskřípaly. Byl to ale nicotný zvuk v porovnání se šuměním moře, svištěním větru a vrzáním dřevěného ostění všude kolem. Tady nebezpečí nehrozilo. Mladík se zhluboka nadechl, stále se ale klepal strachy. Odklopil poklop truhlice až do nejzazší polohy a nedočkavě nahlédl dovnitř. Hořel zvědavostí, co uvidí.

„Svatá Marie, vždyť tady nic tak zajímavého není," podivil se vzápětí. Byl svým způsobem i trochu zklamaný. V bedně spatřil hned nahoře několik objemných kožených vaků. Uvolnil popruh na prvním z nich a nakoukl do jeho útrob. Oslnila ho zář zlata a stříbra. Linula se ze španělských mincí – učiněného pokladu. „Toho se ani nedotkneš!" přikázal si průzkumník s hrůzou tiše. I další vak skrýval cennosti: tentokrát nejkrásnější šperky z přepadených španělských lodí a osad. Zlaté řetězy, vykládaný kříž, náhrdelníky, náušnice, pohár zdobený smaragdy, obří perly… Francis Drake si pro sebe záměrně vybíral nejkrásnější uloupené kousky, jak ale Oliver věděl, naprostá většina vzácného lupu z výprav byla v lodi uložena jinde – na pečlivě střeženém místě, kam se on neměl absolutně šanci dostat. I tak ho Drakeovy drahocennosti oslnily.

Plavčík ale nehledal v kapitánově truhlici zlatý poklad, přál si nalézt něco jiného. Pod dalšími koženými vaky, do kterých postupně také nahlédl a objevil v nich opět „jen cennosti", byly položeny zbraně – dvě luxusně zdobené pistole s křesadlovými zámky. Na dně bedny pak ležely písemnosti. Oliverovu pozornost upoutal dopis s rozlomenou pečetí, který vyčuhoval z ploché krabice, jakýchsi kulatých desek, s exotickými znaky. Spis vytáhl a začetl se. Text byl psaný anglicky.

„Drahý příteli, předávám Vám dle dohody s její výsostí slíbený vzácný předmět, aby Vám pomohl ve Vašem konání. Dbejte

pečlivě mých pokynů a buďte při manipulaci s ním opatrný! Pohlížejte naň pozorně, jednejte rozvážně a s rozmyslem, buďte si vědom všeho, co můžete způsobit. Nechť Vás při Vašem konání doprovází Bůh. S úctou, John Dee."

V deskách na samém dně truhly se tedy pravděpodobně nacházelo TO, do čeho Francis Drake tolikrát nepochopitelně nahlížel. Plavčík Oliver Padington ještě víc znervózněl, tušil, že je u cíle. Vytáhl třesoucíma se rukama nejhlouběji ukrytou plochou mahagonovou krabici na světlo a chystal se ji rozevřít.

Právě v tu chvíli si s ním ale osud zahrál krutou hru. Na chodbě za dveřmi se ozvaly kroky. Zaharašil zámek, následovala nervy drásající pauza, kdy si vstupující nejspíš uvědomil, že tu něco nehraje a že je otevřeno, a pak vzala sebejistá ruka nekompromisně za kliku a s rázným trhnutím otevřela dveře kajuty dokořán. Na hranici mezi tmou a světlem se vynořila silueta… Francise Drakea!

Plavčík, stále ještě s tajuplnými kruhovými deskami v rukou, se podvědomě přikrčil. Věděl, že je zle. Oči, ty oči! Kdyby uměl kapitán zabíjet už pohledem, zabíjel by. Okamžitě odhadl situaci, poznal, co se tu stalo, věděl, kdo se mu vloupal do jeho hájenství i co tu hledal. A také ihned věděl, jak tvrdě s tímto vetřelcem naloží. Obávanému korzárovi ztvrdly rysy. Zbrunátněl v obličeji, zatnul prsty do dlaní, až mu na kloubech naskočily žíly, a vykročil k Oliverovi, který pochopil, že se mu už žádný z jeho snů nevyplní.

Kapitola 4

Velká Británie, Londýn, současnost

Duševní porucha? Reportér QTV Dominik Baso ležel na posteli v Sonjině hypermoderně zařízeném bytě v centru Londýna, hladil svoji slastně odpočívající dívku po vlasech, hleděl širokým oknem ven na řeku Temži a pozoroval živý provoz na vodě i v přilehlých ulicích. Pomalu se stmívalo a tisíce pohybujících se světel vytvářely poutavý obraz. Dominika teď ale zajímalo spíš něco jiného.

Tak ještě jednou: Duševní porucha? Chorobná představivost? Reportér si nebyl jistý. Svoji výjimečnost vnímal spíš jako pozitivní vlastnost navíc. OBČAS SE OCITAL TAK TROCHU MIMO. Kdepak, měl stále absolutní kontrolu nad sebou samým i děním kolem, ale… byl někdy tady a současně i někde jinde – jakoby nad věcí. Po pravici pomyslného Stvořitele, na čestném místě v „božské pracovně“, tam, odkud se tahalo za nitky a kde s úžasem hleděl, jak vše funguje.

Sám pro sebe si toto vzdálené, a přece tak blízké místo klukovsky připodobnil k řídicí věži transportéru AT-AT z Hvězdných válek. Seděl v kabině vysoko nad krajem, viděl svět z nadhledu,

přesto se ale současně dotýkal i každé nerovnosti hluboko pod sebou. Vnímal manévry šikujících se armád, ale současně cítil i ostrost kamenů a kamínků na zemi. Měl přehled, ale jasně rozpoznával i detaily. Tady a teď. Ale i TAM A TEĎ.

Takřka zázračná empatická souhra vnímání světa by byla pro každého jiného jasnou výhrou a pozorující se zářícíma očima by nejspíš kráčel od úspěchu k úspěchu. Pravda, Dominikovi se také dařilo, dění kolem sebe ale viděl ještě v dalším, ještě víc nepochopitelném, a až trochu traumatizujícím odstínu. Jako by totiž DOKÁZAL UCHOPIT I GENIUS LOCI ROZLIČNÝCH MÍST. Budov, náměstíček, parků, plácků, pyšných středů měst i zastrčených koutů periferie… Byl jejich součástí, vnímal jejich historii, i když ji nedokázal odvykládat, a někdy, až mu přitom přejížděl mráz po zádech, věděl, že zde součástí historie byl dokonce i on sám! I když na daném místě ve skutečnosti nikdy nic neprožil.

Nejnovější podivuhodné a zároveň děsivé spojení se světem kolem zažil Dominik právě dnes, když se vracel s kameramanem z natáčení reportáže v Britském muzeu oklikou do studia. Projížděli West Endem, po Regent Street, a mladého reportéra zaujala vysoká novofunkcionalistická budova, vypínající se nedaleko centrály BBC nad ostatní mrakodrapy. Dominik si překvapivě uvědomil, že tu už jednou byl. Poznával ulici, což by ještě nebylo nic tak divného, ale i vstupní portál moderního paláce, halu s velkými okny, krátké široké schodiště… Voněly luxusem, ale i manažerskou špinavostí a intrikami. Při pohledu vzhůru si pak, během těch dvou tří vteřin, kdy budovu míjeli, rovněž jasně uvědomil, že velmi dobře zná i rozmístění oken a balkónů v její špici. Až ho znovu oblila horkost a zároveň zima, když sám sebe uviděl, jak stojí vysoko nahoře na římse, balancuje nad propastí,

chytá se všeho možného kolem a snaží se sešplhat dolů. On už tam nahoře jednou byl!

Nejen poslední uvedený fakt byl přitom jasný nesmysl. Jak si hned po návratu našel na síti, výšková budova na Regent Street patřila odnepaměti Britskému báňskému úřadu a s touto institucí neměl Dominik nikdy nic do činění a nikdy ji nenavštívil. Přesto si byl zároveň jistý, že se zde kdysi z nějakého neznámého důvodu toulal a zažíval dramatické chvíle.

Bizarní story vlastní vícejakosti a nepochopitelné vcítění do genia loci různých míst mu ale nedaly spát i z jiného důvodu. Právě dnes totiž začal nacházet podobné styčné body i v historii černého zrcadla. Lidé v něm údajně vícekrát mohli sledovat dění, které se na daných místech neodehrávalo.

„Umožňovalo vidět věci blízké i vzdálené, reálné i skryté. Ti, kdož s ním uměli zacházet, nahlíželi do přítomnosti, minulosti i budoucnosti," popisovaly mytický předmět weby, které Dominik projížděl.

„Zrcadlo se obvykle nazývalo dýmající, černé nebo zemní," informovaly další řádky. A nebylo prý jen jedno, zrcadel mělo být i víc.

Někteří konspirátoři spekulovali, že v prvním z nich hledala skryté souvislosti už staroegyptská bohyně lásky, tance a hudby, Hathor, pocházející podle legendy z Mléčné dráhy. Zrcadlo prý dostala darem od nejvyššího boha Slunce, Re. Mělo být z mědi. Když do něj Hathor hleděla z jedné strany, viděla reálný svět, druhá strana předmětu umožňovala průhled do lidských duší.

Starověký filozof Lúkainos, žijící ve 2. století našeho letopočtu a pobývající na různých místech ve Středomoří, popsal další podivné zrcadlo ve svých Pravdivých příbězích: „A ještě jeden předmět jsem spatřil v královském paláci. Nad mělkou

studnou bylo zavěšeno obrovské zrcadlo. Sestoupil-li někdo do studně, uslyšel vše, o čem se u nás na zemi hovořilo, a podíval-li se do zrcadla, uzřel všechna města a všechny národy, jako by stál před nimi.“ Lúkainos se ale současně bavil i líčením života hlupáků, prostitutek, popisoval zkamenělé stopy pravěkých oblud i jak se dá létat v povětří. Ne nadarmo proto býval označován jako první spisovatel sci-fi a nedalo se dost dobře rozlišit, kdy si vymýšlel a kdy popisoval pravdu.

Podle dalších spekulací vlastnil ve 13. století zázračné zrcadlo i „otec scholastiky“, anglický minorita Roger Bacon, který byl, krom jiného, vášnivým vědcem, matematikem a fyzikem. Podrobně zkoumal lom a šíření světla a ve svých dílech překvapivě popisoval letadla, automobily, ponorky… jako by je pozoroval na vlastní oči.

A konečně, zcela reálné je prý i v současnosti zázračné zrcadlo Jata no kagami, které vlastní japonská císařská rodina – už více než dva tisíce let. „Patří mezi šintai, materiální předměty pojímané v japonské mytologii jako bydliště bohů – kami,“ vysvětlovali na síti religionisté. Toto zrcadlo ale doposud spatřili jen nemnozí šťastlivci, bývá totiž krátce vyzdviženo z klenotnice Velké svatyně v Ise jen při korunovaci nových japonských císařů a jejich usazování na Chryzantémový trůn. „I při tomto aktu ale bývá Jata no kagami pečlivě zakryto, aby do něj nemohl nikdo pohlédnout,“ zdůrazňovali náboženští experti.

Dominik se podivil, políbil lehce chrupkající Sonju na tvář a převalil se na posteli na druhý bok. Protáhl si přeležené dolní končetiny a přehodil tablet z ruky do ruky. Pokračoval v pátrání.

Nejvíc webů popisovalo příběh nejznámějšího aztéckého zrcadla pocházejícího ze Střední Ameriky. Conquistadoři ho v 16. století, během plenění kontinentu, převezli do Evropy, do